

Plemenito maščevanje.

epega jesenskega jutra leta 1822. je bilo.

Veliko veselje je vladalo v hiši grofa Pecci v Karpinetu. Dvanajstletni Joahim, ljubljenec vse družine, je prišel za nekaj dni na počitnice iz Viterba, kjer se je šolal.

Z ljubljeno mamico kramljata sama v sobi o tem in tudi o onem.

Rajska nedolžnost in nepokvarjeno srce odseva iz lepih črnih oči ljubeznjivega dečka.

„Povej mi, Joahim“, pravi mati, „povej mi, ali imaš veliko prijateljev med svojimi součenci?“

„Prijateljev, O, vsi součenci so mi prijatelji. Da, vsi me imajo radi, vsi, razen enega.“

„In ta eden? Joahim, kdo je? Zakaj te tudi ta nima rad?“

Obraz dečkov se stemni.

„Piše se Baldomir B.“, odgovori žalosten. „Rad me pa zato nima, ker so navadno moje šolske naloge boljše nego njegove.“

„Kaj pa ti, ljubi moj otrok, ali ga imaš rad?“

„O mamica, jaz imam vse rad. Saj ste me učili, da moramo radi imeti vse ljudi. Kako bi mogel sovražiti součenca? Vse bi rad storil, da bi bila prijatelja tudi z Baldomirjem.“

„Moli pridno zanj.“

„To sem storil že doslej vsak dan. Toda njegova mržnja je bila od dne do dne večja. Kaj mislite, mamica, kaj bi še storil, da bi ga potolažil?“

Grofica Pecci, vesela takega sina, ga pritisne na svoje ljubeče srce in poljubi na čelo.

„Le pridno še naprej moli zanj“, mu reče ginjena. „Tudi jaz bodem molila, ker sovražnika najlažje premagamo z ljubeznijo.“

* * *

Deset let je preteklo po tem jesenskem dnevu.

Vodja deškega semenišča očetov jezuitov v Rimu sedi v svoji pisarni, zatopljen v svoje delo.

Joahim Pecci nima več zlate mamice. Njeno ljubeče srce že počiva nekaj let v hladnem grobu.

Nekdo lahko potrka na vrata pisarne. Vodja se vzdrami od dela in veli „prosto!“

V sobo stopi vitek, čvrst, a nežen mladenič, nedolžnega obraza. Spoštljivo ostane pri vratih.

„Kaj želiš, moj ljubi Joahim?“ nagovori prišleca.

„Lepo prosim, gospod vodja, jaz bi rad nazaj svojo nalogo.“

„Kakšno nalogo?“

„Tisto, ki ste nam jo dali na prosto voljo, in rekli, da bode najboljša javno obdarjeva.“

„To nalogo hočeš nazaj? Čemu pa? Kolikor sem jih dosedaj pregledal, je tvoja najboljša. Najbrže bodeš ti dobil prvo darilo.“

„Ravno zaradi tega bi jo pa rad nazaj.“

„Vendar, moj ljubi Pecci, čemu pa? To bi bilo nespametno in ne brez posledic za tvoje prihodno življenje.“

Skromni mladenič je bil v zadregi. Rdečica mu oblije cvetoče lice.

„No, le povej! Nič se ne boj!“

„Želim, da bi Baldomir C. dobil prvo darilo.“

„In zaradi tega hočeš nazaj svojo nalogo? Samo zaradi tega?“

„Da.“

Vodjo je ta ljubezen do sošolca globoko ganila. Za roke prime mladeniča, v očeh mu pa zaigra solza.

„Ne ne, moj ljubi Pecci, k temu, sicer plemenitemu činu, ti pa ne morem pripomoči. Hkrati pa tudi Baldomir C. ni vreden te tvoje požrtvovalnosti.“

Še je hotel Joahim prositi, toda odločnost vodje ni pustila ugovora.

„To ne more, to ne sme biti!“

Žalosten in potrtn odide Joahim Pecci nazaj v razred.

Dva dni pozneje je bila slovesna razdelitev daril. Joahim Pecci je dobil prvo darilo, krasno in dragoceno znanstveno knjigo. Drugo darilo je dobil Baldomir C.

Po slovesnosti so se vsi učenci gnetli okrog ljubljenega Peccija in mu častitali. Zadeli so ga celo na rame in ga nosili po sobi med burnimi „eviva“-klici.

V tem se odpro vrata. Baldomir pride v sobo ves zelen same jeze in nevoščljivosti. Sirovo odrine sošolce, potegne Pecciju lepo knjigo iz rok in jo vrže v kot. Potem mu pokaže pest in zakriči nad njim:

„Le čakaj, ti hinavec! Nisi me zastonj pripravil ob prvo darilo. Gorje ti, če mi prideš v roke. Zdrobil te bodem, reva!“

To vse se je tako hitro zgodilo, da so bili osupnjeni vsi učenci, najbolj po nedolžni Pecci. Molče je gledal in poslušal razjarjenega Baldomira.

Zdaj ga pa oblije rdečica po licu.

„Sramuj se svoje sirovosti!“ To je bil ves odgovor na krivični napad. Globoko užaljen zapusti grofič šolsko sobo in gre v stanovanje. Tam pa poklekne pred Križanega in moli — po nauku ranjce matere — za svojega sovražnika.

(Konec prihodnjšč.)

